

„Ja. De er maaske kendt der?“

„Aa ja.“

„Saa kan De maaske sige os, om Doktor Gaardbo er hjemme for Tiden.“

„Det er han. Er det ham, De skal besøge?“

De to Unge kiggede paa hinanden, som om de undsaae sig ved at svare.

„Ja.“

Torben vilde ikke vise sig nysgerrig og spurgte ikke om mere.

Men om Aftenen, da Povl Gaardbo kom op i Skovhuset, fortalte denne selv om Besøget.

„Han er af min Familje; men jeg har aldrig set den Lømmel før . . . endmindre hans Kæreste. Jeg veed ikke, hvad jeg skal gøre med dem. Saa vidt jeg kan faa ud af dem, er den unge Pige løbet fra sit Hjem for at rejse med ham til Sydafrika og leve i Urskoven. De manglede bare Pengene. Saa læste de i et Blad noget om Favsingholm, og nu kommer han og ber om at faa Arbejde her som Haandlanger eller Grøftegraver, for at de kan gifte sig.“

„Hvad hedder den unge Mand?“

„Kjeld Borgen. Hans Mor var min Kusine. Han er juridisk Student og er tre Gange dumpet til Eksamen.“

„Men hvorfor er De vred paa ham? Det lyder jo altsammen saa lovende. De har faaet Deres første Discipel. At det tilmed er en af Deres egen Slægt, der frivilligt vender tilbage til Mulden, vilde jeg i Deres Sted tage som et lykkeligt Varsel.“

„Maa han da faa Lov til at blive her? Vil De laane ham Hus og Jord?“

„Ja vist! Forresten kender jeg allerede de unge Mennesker. Jeg traf dem i Eftermiddags, da de kom gennem Skoven. Den unge Pige er jo nydelig og har et Par trofaste Øjne. Det sidste er en god Medgift. Og Deres Slægtning spiller smukt paa Fløjte. Den Færdighed er efter mit Begreb mere værd end en juridisk Eksamen. Lad ham dog endelig blive her! Vi trænger til saadan en Spillemand nu, vi gaar mod Vinteren. Vil De hilse Deres unge